

Sygn. akt V CNP 102/08

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi P.M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 26 października 2006 r., sygn. akt [...]

w sprawie z wniosku A.D.

przy uczestnictwie P.M., A.D. i M.D.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 października 2006 r. Sąd Okręgowy w C. odrzucił skargę P.M. o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w C. z dnia 15 czerwca 2004 r.

Skarżący zakwestionował postanowienie Sądu Okręgowego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zarzucił naruszenie prawa procesowego w postaci art. 403 § 2 k.p.c., art. 410 § 1 k.p.c., art. 412 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 172 k.c. oraz niewłaściwym zastosowaniu art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem kwestionowanego postanowienia, merytoryczne rozpoznanie skargi o wznowienie postępowania, oddalenie wniosku A.D. o stwierdzenie zasiedzenia określonej bliżej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określa przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wśród wymagań tych istnieje wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, że spełnienie powyższego wymagania polega na przedstawieniu wyводу przekonującego, że szkoda wystąpiła, określeniu jej rodzaju i rozmiaru, czasu powstania oraz związku przyczynowego z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.). Obowiązkiem skarżącego jest ponadto uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, a więc wykazanie jej przy użyciu dowodów lub innych środków niespełniających wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.).

Dla spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy oświadczenie skarżącego, że przez wydanie zaskarżonego

postanowienia „został narażony na szkodę, albowiem uniemożliwiło mu to prawne zniweczenie skutków zasiedzenia, niwecząc uzyskany wcześniej w drodze spadkobrania tytuł prawny do władania należącym do niego udziałem w nieruchomości”. Należy stwierdzić, że skarżący jest w błędzie, pozostając w przekonaniu, iż wniesiona przez niego skarga jest środkiem prowadzącym do „wzruszenia” postanowienia wydanego w sprawie o zasiedzenie.

Z uwagi na to, że przedmiotem rozpoznawanej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem jest prawomocne postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 15 czerwca 2004 r., wymaganie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. spełnione byłoby tylko wtedy, gdyby skarżący uprawdopodobnił, że szkoda została mu wyrządzona przez wydanie tego postanowienia, a nie orzeczenia w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie postępowania (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 18/05, OSNC 2006/7-8/139). Postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 czerwca 2004 r. skarżący jednak nie zaskarżył, a gdyby nawet to zrobił, skarga zostałaby odrzucona, gdyż zgodnie ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 października 2005 r., III BZP 1/05 (OSNC 2006/5/78), mającej moc zasady prawnej, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczeń, które stały się prawomocne z dniem 1 września 2004 r. i później.

W konsekwencji należy stwierdzić, że szkoda wyrządzona stronie - stanowiąca jeden z elementów uzasadniających skargę - musi być następstwem wydania tego postanowienia, a nie orzeczenia zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania. Skarżący takiej szkody nie uprawdopodobnił, należało zatem orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).